

שי בלש

כתב: אודי רן
צילמה: שיר רן

חלפו כבר חודשיים מאז תחילת הלימודים, ותמר מאושפרת. לבית הספר הגיע חורז, תלמיד חדש שעלה מצ'ילה שבדרום אמריקה, ותמר החליטה שהיא לוקחת אותו תחת חסותה. היא עשתה את זה בצורה היפה ביותר: היא הפירה לו את כל החברה בפיתה, וכמובן את שי, הראתה לו את השכונה, והיא אפילו מקדישה בכל יום שעה אחרי הצהריים כדי לשפר את העברית שלו.

חורז סיפר לה שהוא ילד אינדיאני שאומץ על ידי הוריו כשהיה בן חצי שנה. הוריו הביולוגיים (שילדו אותו) היו בני אחד השבטים שחיו באזור שהקימו בו סכר גדול. בני השבט, שחששו שיום אחד הסכר יתפרץ, בנו את הבתים שלהם גבוה על העצים. יום אחד הסכר באמת התפרץ, שטף את הכפר ואת הוריו שהיו בשדה. חורז נשאר בחיים כי הוא שכב בעריסה שלו על העץ. כשהגיעו צוותי ההצלה הם הורידו אותו, והאיש שהציל אותו החליט לאמץ אותו.

בצ'ילה זה היה די מוזר לאנשים ברחוב כפראו אימא "לבנה" הולכת עם ילד אינדיאני קטן, כי בדרך כלל אין אהבה גדולה בין הלבנים לאינדיאנים שם. כשתמר קראה את הכתבה על האינדיאנים באמריקה, שמופיעה בגיליון הזה, היא החליטה לנצל את הידע החדש שלה, וסיפרה לחברים שהכפר של חורז היה בשמורה אינדיאנית, כי האמריקנים בדרום אמריקה שפכשו

את היבשת ריכזו את האינדיאנים בשמורות, והרגו את כל הביזונים שבעבר מילאו את הג'ונגלים של אמריקה הדרומית. היא גם סיפרה להם שהאינדיאנים באמריקה, גם הדרומית וגם הצפונית, הם התושבים העשירים ביותר במדינות שבהן הם חיים.

חורז לא ממש הבין את כל הסיפורים של תמר, כי הוא עדיין לא מבין טוב עברית. אבל שי, שכמובן קרא את הכתבה הבין, והוא לקח אותה בשקט הצדה והסביר לה את הטעויות שלה. מה לדעתכם הוא אמר לה?

ובנוגע לחודש שעבר – שי ממש התפלא, אבל תמר לא טעתה בכלום...